

PHẦN V

Hoàng My vừa về đến nhà thì gặp ba mẹ trong phòng khách. Cô mỉm cười sà vào lòng bà Thái Hoàng:

- Ba mẹ đợi con hả?

Bà Thái Hoàng nhìn con gái mắng yêu:

- Còn nói nữa, ba con chờ con về đây!

Hoàng My quay qua nhìn ba:

- Có chuyện gì không ba?

- Cậu con vừa điện về bảo là đã sắp xếp chỗ ở và học tập cho con rồi.

Hoàng My ngỡ ngàng:

- Con phải đi du học sao?

Ông Thái Hoàng nhìn con gái nghiêm nghị:

- Ba đã làm giấy tờ hết rồi, con chuẩn bị đi phỏng vấn.

Hoàng My ứa nước mắt:

- Con không muốn đi, ba đã nói là cho con thời gian kia mà.

- Máy tháng nay không phải ba đã cho con thời gian sao? Nếu còn cãi lời thì đừng trách ba.

Hoàng My bật khóc:

- Con sẽ không đi đâu, ở đây con học cũng được mà.

Bà Thái Hoàng nhìn chồng e dè, rồi khẽ vuốt tóc con:

- Đừng bướng bỉnh như thế. Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.

- Nhưng con không muốn đi, ba mẹ đừng ép con.

Ông Thái Hoàng giận dữ:

- Ba có thể chiều con bất cứ chuyện gì nhưng chuyện này thì không. Con về phòng đi, ba không muốn nghe gì nữa, nếu còn bướng bỉnh, ba sẽ không tha đâu.

Hoàng My vừa khóc vừa đứng dậy:

- Con sẽ không đi đâu.

Nói rồi cô ôm mặt vừa khóc vừa chạy về phòng.

Ông Thái Hoàng giận dữ nhìn theo, bên cạnh ông, bà Thái Hoàng thờ dài, đúng là Hoàng My giống tính của ba nói, đó là rất bướng bỉnh.

Tuần sau thì đến sinh nhật Khoa, cô không muốn đi nhưng lại không có lý do nào để từ chối, giờ này cô chỉ ao ước được ở bên Phong vì mấy ngày rồi cô không gặp anh. Mấy ngày nay cô cứ nhốt mình trong phòng mà khóc, ba cô vẫn không thay đổi quyết định. Cô cũng không muốn nói cho Phong biết vì cô sợ anh buồn và nhất là cô sợ những phút bên nhau sẽ không còn vui vẻ nữa. Đang chìm trong nỗi buồn của mình thì có tiếng gõ cửa và giọng Diễm Chi vang lên:

- Mà xong chưa My?

- Vào đi!

Diễm Chi thò đầu vào, nhỏ ngạc nhiên khi thấy cô chưa sửa soạn gì cả:

- Mà sao vậy? Sao không thay đồ đi.

Hoàng My vẫn không ngồi lên:

- Tao không muốn đi!

Diễm Chi la lên:

- Không được, cả nhóm đều đến đông đủ, mà không đi kỳ lắm.

Rồi cô nắm tay Hoàng My kéo lên:

- Lười ghê gớm, có muốn tao thay đồ luôn không?

Hoàng My mỉm cười:

- Được rồi, nhưng nói trước nếu buồn quá thì tao về đây.

Diễm Chi khẽ lườm bạn:

- Sao cũng được, cần nhất là có mặt.

Hoàng My chọn cho mình chiếc đầm màu đen rồi ngồi xuống bàn để trang điểm, cô chỉ cần một tí màu lên mắt và một chút son trên môi. Diễm Chi nhìn nhỏ bạn thân, cô phải thừa nhận từ lúc chơi với nhau đến giờ lúc nào cô cũng thấy nhỏ My đẹp một cách hoàn hảo cả.

Diễm Chi bước đến lấy khung hình cạnh giường lên xem. Cô nheo mắt nhìn bạn:

- Mà phải cảm ơn tao mới đúng, vì chính tao mới là người cột chỉ hồng cho mà và anh Phong.

Hoàng My mỉm cười:

- Gì nữa đây?

Chi bật cười:

- Không đúng sao? Nói thật nhé, lúc đó tao cũng có cảm giác mà và anh Phong có gì đó, không ngờ hai người “tình trong như đã mặt ngoài còn e”.

Hoàng My hơi đỏ mặt:

- Bây giờ đi chưa? Tao sợ mày quá rồi.

Diễm Chi phì cười:

- Anh Phong thấy tám hình này chưa My? Phải công nhận tao chụp hai người đẹp thật.

Hoàng My lấy chìa khóa xe trên bàn rồi bước ra khỏi phòng:

- Nếu không đi tao nhốt mày trong đây luôn đấy.

Diễm Chi lẻo đẻo đi theo bạn ra khỏi phòng. Cả hai đến nhà Khoa thì đã trễ. Vừa bước vào, mọi người đã la lên:

- Hai người không đến, thằng Khoa buồn nãy giờ mà tội nghiệp.

Diễm Chi cười giả lả:

- Sorry. Chúc anh Khoa sinh nhật vui vẻ.

Cô đưa cho Khoa gói quà của mình và Hoàng My.

Hoàng My không nói gì, cô chỉ cười trước sự đùa giỡn của đám bạn.

Khoa bước đến bên cô:

- My có thể nhảy với anh bản đầu tiên không?

Không thể từ chối, cô mỉm cười đặt tay mình vào tay Khoa đang chờ đợi. Khoa cười thật tươi dìu cô theo điệu nhạc.

- Hôm nay My sao thế?

- Em đâu có gì.

Khoa cúi xuống nhìn cô:

- My không giấu được anh đâu, chỉ cần nhìn vào mắt em là anh biết ngay.

Hoàng My chỉ cười chứ không nói gì. Bây giờ cô chỉ muốn được yên tĩnh nên không thích khơi chuyện.

- Em và Phong hạnh phúc chứ?

Cô khẽ nhìn anh rồi buông gọn:

- Vâng!

Khoa mỉm cười với một chút xót xa:

- Anh không ngờ mình thất bại đến vậy, cho là anh mù quáng cũng được vì đến bây giờ anh vẫn không quên được em và càng không chịu nổi với ý nghĩ em thuộc về người khác.

Hoàng My thấy buồn cười hơn là xúc động:

- Từ đó giờ em chỉ xem anh như một người anh. Anh hiểu không?

- Anh không mong điều đó.

Hoàng My lạnh lùng:

- Anh nên chấp nhận sự thật Khoa ạ!

Đúng lúc đó bản nhạc chấm dứt, Hoàng My nhanh chóng trở về bàn. Cô rất ngán ngẩm, mỗi lần đối diện với Khoa. Cô không biết là anh mù quáng hay ích kỷ nhưng dù gì đi nữa cô cũng không chấp nhận bản tính của Khoa từ lâu rồi chứ không phải bây giờ.

Hoàng My đưa mắt nhìn xung quanh để tìm nhỏ Chi, cô thấy nó đang say sưa nhảy cùng Hào, không biết Hào nói gì mà nó vui thế, đến nỗi nó quên mất luôn cô. Ngồi trò chuyện với bạn một chút, Hoàng My đưa tay nhìn đồng hồ. Hôm nay Phong không có giờ dạy, không biết anh đang ở ký túc xá hay lang thang ở quán cà phê. Cô thấy nhớ Phong vô cùng, gần tuần nay rồi hai người không gặp nhau, suốt ngày cô chỉ giam mình trong phòng, không biết Phong nghĩ gì khi một tuần cô bật tắt. Nghĩ là làm, My vội quay qua cô bạn kế bên nhờ nhắn lại với nhỏ Chi và lời xin lỗi Khoa, rồi lặng lẽ ra về.

Cô cho xe chạy lại ký túc xá của Phong, cô nhờ bác bảo vệ trông xe giùm rồi lên phòng tìm anh. Thất vọng tràn trề khi thấy cửa phòng đã khóa, Hoàng My chán nản trở xuống. Ngồi vào xe, cô cũng không biết đi đâu, về nhà thì quá sớm mà hiện giờ cô đang tránh mặt ba mình. My cho xe chạy đi, ngang qua quán cà phê quen thuộc mà cô hay bắt gặp Phong ngồi, tự nhiên My muốn vào uống một ly cà phê mà Phong thường nói với cô là rất ngon.

Hoàng My bước xuống xe, mọi ánh mắt như đổ dồn về cô. Hơi e ngại vì chưa khi nào cô vào quán cà phê vỉa hè như thế này dù đã mấy lần Phong rủ, chỉ vì hôm nay cô nhớ anh quá mà lại không gặp nên My muốn tìm một thói quen thuộc của Phong để cảm nhận là Phong cũng đang ở bên cô.

Hoàng My đi thẳng vào bên trong và gọi cho mình ly cà phê đen, vừa nhắm nháp hương vị của nó cô vừa lơ đãng nhìn xung quanh. Bỗng cô nghe tiếng nói quen thuộc mà dù có lẫn vào đâu cô cũng nhận ra ngay. Quay mặt lại chiếc bàn phía dưới mình, cô như hóa đá khi thấy Thúy Ngọc đang gục khóc trên vai Phong, còn anh thì ân cần lau nước mắt cho cô ta. Trời không lạnh nhưng người cô lạnh toát, cổ trần tingle lại. Cô ý thức mình phải rời ngay khỏi quán, dẫn tiền trên bàn, My đi như chạy ra cửa nhưng quá hấp tấp nên My loạng choạng làm ngã chiếc ghế dưới chân, có lẽ nghe tiếng động nên cả Phong và Thúy Ngọc đều ngược lên. Phong thoáng ngạc nhiên khi thấy My, chạy nhanh đến bên cô, Phong lo lắng:

- Em không sao chứ?

Cô dẫn tay anh ra, nhìn thẳng vào mắt Phong, rồi nhìn qua Thúy Ngọc, không nói gì cô bước nhanh ra khỏi quán. Phong hơi lúng túng vì mọi người đang nhìn cả hai, không thể làm khác, anh chạy theo cô:

- My, anh muốn nói chuyện với em!

Không nhìn anh, cô mở cửa xe:

- Xin lỗi, tôi phải về. Anh nên vào với Thúy Ngọc thì tốt hơn.

Nói rồi cô cho xe chạy vút đi, bỏ lại Lâm Phong đứng bất lực nhìn theo. Chạy được một đoạn rồi như không kèm được My khóc tức tưởi, không biết lúc này dưới ánh sáng mờ mờ, Phong có thấy là cô đã khóc không?

Cô không ngờ Phong lại giả dối như vậy, đã từ lâu cô luôn có cảm giác bất an đối với Thúy Ngọc, nhiều lúc cô cảm nhận ở Ngọc là sự khiêu khích ngầm ngầm với mình. Đúng là cảm giác của cô không sai, My giận mình đã không nhận ra sớm hơn để bây giờ cô phải chết lặng với nỗi đau quá lớn, khi mà tình yêu cô trân trọng nhất đời đã không còn nữa. Thật lâu, My cố trấn tĩnh lại để về nhà, cô không cho phép mình yếu đuối khi Phong không đáng cho cô phải đau khổ.

Hôm nay là ngày thứ ba Phong đến đón, vừa bước ra khỏi trường, My đã thấy Phong đứng bên đường, không nhìn đến anh, cô đi thẳng đến chỗ giữ xe. Diễm Chi không biết nên có thái độ nào, cô gượng cười với Phong rồi tíu tít đi theo Hoàng My. Chi cũng cảm thấy giận giùm bạn, chuyện như vậy cô còn không thể tha thứ nói chi đến nhỏ My. Vừa dắt xe ra, Phong đã chặn ngay trước mặt, nhìn Hoàng My một cách dẹt dẹt, anh nói:

- Anh muốn nói chuyện với em.

Diễm Chi không biết phải làm sao. Cô ngập ngừng:

- Xin lỗi, tui em phải về.

Phong cương quyết không cho Diễm Chi chạy xe đi:

- Vậy Chi về trước nhé! Anh có chuyện muốn nói với Hoàng My.

Bấy giờ Hoàng My mới lên tiếng:

- Tôi không có gì để nói với anh cả. Anh có thể đừng làm phiền tôi nữa không?

Về mặt Phong hơi giận, nhưng vẫn kiên nhẫn:

- Đừng bướng với anh, nếu hôm nay không nói chuyện rõ ràng, anh sẽ không cho em về.

Hoàng My đỏ mặt, cô nói như quát:

- Anh ngang ngược vừa thôi.

- Em nói sao cũng được, nhưng phải nghe anh giải thích.

Hoàng My giận dữ nhìn Phong nhưng ở ngoài đường nên cô không thể có thái độ nào khác, có nhiều người đang tò mò nhìn cô và Phong. Không biết làm sao thì My đã thấy Quang vừa chạy ra.

- Quang!

Hoàng My bật kêu, Quang hơi ngập ngừng và dừng xe lại cạnh cô:

- Có chuyện gì không My?
- Không có gì, rủ Quang về chung cho vui.

Rồi cô quay qua nhìn Phong, lạnh lùng:

- Xin lỗi, bạn tôi đang chờ. Anh đừng phiền tôi nữa được không?

Lâm Phong cố nén giận:

- Được thôi, chỉ cần lần này anh sẽ không làm phiền em nữa. Đi với anh!

Hoàng My khẽ nhếch môi cười:

- Tôi không đi đâu cả, tôi và anh cũng không có chuyện gì để nói. Bạn tôi đang chờ, anh nên lịch sự một chút.

Diễm Chi e ngại nhìn Phong, cô không, cô không ngờ nhỏ My lại làm thế. Cô bỗng thấy tội nghiệp Phong, My thật quá đáng, không lẽ nó quên rằng Phong rất cao ngạo và tự ái sao?

Phong vội buông tay ra khỏi xe cô rồi nhún vai:

- Tùy em, tôi sẽ không làm phiền em nữa.

Nói rồi Phong bước đến chiếc cuộc của mình bình thản đạp xe đi, Hoàng My quay nhìn nơi khác, cố gắng để đừng khóc. Diễm Chi quay qua Quang đang ngập ngừng:

- Xin lỗi nhé anh Quang, vì tụi em đã làm phiền.

Quang mỉm cười:

- Không có gì. Để anh đưa hai người về.
- Không cần đâu, cảm ơn anh!

Quang đề máy nhưng vẫn còn ngập ngừng. Diễm Chi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì không anh Quang?

Quang nhìn Hoàng My, ái ngại:

- Nói My đừng giận, lúc nãy thật tình My hơi quá đáng, làm như vậy là xúc phạm Lâm Phong, không thẳng con trai nào chấp nhận với cách cư xử như vậy cả. Anh về đây.

Nói rồi anh cho xe chạy đi, Diễm Chi khẽ liếc qua bạn, thấy Hoàng My không nói gì, cô cũng cho xe chạy:

- Anh Quang nói cũng đúng, tao cũng thấy mày hơi quá, dù có chuyện gì cũng nên nói rõ ràng một lần. Nói thật, tao cũng không tin anh Phong là người như vậy đâu.

Không nghe Hoàng My nói gì, cô nói tiếp:

- Ai mà không biết nhỏ Ngọc yêu anh Phong. Suy nghĩ lại đi, nếu yêu nhỏ Ngọc thì anh Phong đã quên rồi đâu đợi đến lúc mà xuất hiện. – Cô ngập ngừng: - Có khi nào mà hiểu lầm anh Phong không?

Nói đến đây vẫn không nghe Hoàng My phản ứng gì, Diễm Chi vội dừng xe quay lại nhìn bạn. Cô hoảng hốt khi thấy Hoàng My khóc tự bao giờ, vừa tội nghiệp nhưng cũng vừa buồn cười, làm như cứng rắn lắm, thật ra thì lại yếu đuối đến vậy, chỉ giỏi cái tính bướng. Về cái tính này thì cô dám bảo đảm không ai bằng nhỏ bạn thân của mình. Tấp xe vào một quán bên đường, cô lôi Hoàng My vào bàn ở góc trong, sau khi kêu nước, cô cũng không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn Hoàng My tẩm tức khóc, cô hơi ngạc nhiên khi đưa chiếc cho My chiếc khăn của mình, đây là lần đầu tiên cô thấy nhỏ My nhiều nước mắt đến vậy, điều đó chứng tỏ nó rất yêu anh Phong. Một lúc lâu, Hoàng My mới chịu nín, cô hít mũi rồi ngược lên nhìn bạn:

- Xin lỗi, tại tao không kèm được. Chúng ta về đi!

Diễm Chi nhìn thẳng vào mắt bạn:

- Tự này giờ tao kiên nhẫn ngồi chờ mà nín khóc, không phải để đi về.

- Vậy mà muốn sao?

- Muốn mà nói thật lòng mà. Mà đang nghĩ gì vậy My?

Hoàng My lắc đầu:

- Không nghĩ gì cả.

- Vậy sao lại khóc?

Hoàng My hơi mỉm cười:

- Nếu mà không thích thì tao sẽ không khóc nữa.

Diễm Chi tròn mắt:

- Sao lại không thích, vì điều đó chứng tỏ mà vẫn còn yêu anh Phong. Nói thật, tao không muốn hai người chia tay.

Hoàng My quay lại nhìn bạn:

- Mà là bạn thân của tao phải không?

Diễm Chi cảnh giác:

- Gì nữa đây? Mà sao vậy?

- Vậy mà tao cứ tưởng mà thân với anh Phong hơn.

Đỏ mặt, Diễm Chi nhảy đống lên:

- Lẳng, nói chuyện vô duyên. Tao chỉ muốn tốt cho mà thôi, nếu mà không thích nghe thì OK, tao không nói nữa.

Hoàng My khẽ cười khi thấy cử chỉ của Chi:

- Mà sao vậy? Tao nói chơi mà.

- Đến nước này còn đùa nữa. Mà cũng biết tính tao không thể nghĩ mà không nói vì để trong lòng tao không chịu nổi, nhưng tao chỉ khuyên mà nên gặp anh Phong một lần rồi hãy quyết định, nếu muốn chia tay thì cũng nên làm rõ ràng mọi chuyện để sau này không phải hối tiếc hay vương bận điều gì cả.

Hoàng My nhìn Chi hơi lâu:

- Không ngờ những lời này là của mà, mà học triết lý lúc nào vậy?

Đỏ mặt, Diễm Chi đánh lên vai bạn:

- Từ lúc có đưa bạn rắc rối như mà.

Hoàng My khẽ cười, đứng lên:

- Về thôi, trễ lắm rồi!

Cả hai bước ra khỏi quán thì trời đã gần sập tối.

Những lời nói của Quang đã tác động Hoàng My rất lớn, đến nỗi cô cảm thấy hối hận về thái độ của mình. Nhớ lại dáng Phong bên chiếc xe cuộc của anh, cô lại muốn khóc. Một cảm giác hụt hẫng và thất vọng mênh mông khi cô nghĩ mình thật sự mất Phong. Nếu bây giờ Phong năn nỉ cô một lần nữa, cô sẽ sẵn sàng ngồi nghe Phong giải thích. Cô có quá cố chấp hay không, khi mấy ngày Phong đều đứng trước trường cô chỉ để muốn giải thích, còn cô thì bướng bỉnh, đỏng đảnh một cách kiêu ngạo. Sao cô lại có thể quên rằng Phong là người rất tự ái.

Đúng như lời Phong nói, đã hơn một tháng anh không đến tìm cô, mấy ngày trước cô có gặp anh Bảo, anh nói cô đã hiểu lầm, hôm đó chỉ vì Ngọc quá yêu nên không kiềm chế được khi Phong thẳng thắn từ chối tình cảm của cô. Anh Bảo nói cô quá đáng, với tính của Lâm Phong mà đứng trước trường để đón cô với chiếc xe cuộc thì đã biết Phong không nghĩ đến tự ái của thằng con trai về thân phận của mình mà chặng đường chỉ vì muốn giải thích với cô, con trai rất quan trọng sĩ diện, em đã làm tổn thương Phong, em có biết không? Chỉ nghe có vậy thôi cô đã hối hận ghê gớm. Bây giờ cô không còn cảm giác giận hờn nữa mà thay vào đó là nỗi nhớ Phong quay quắt.

Bước lại bãi giữ xe, cô thần thờ nhìn vào gốc cây mà Phong đã đứng để đợi cô. Cô ước được nhìn thấy anh dù chỉ một lần nữa với chiếc xe cuộc quen thuộc, nhìn Phong lúc ấy rất tự tin với dáng vẻ bụi bặm của mình mà lần đầu tiên cô đã thấy nhói tim.

Diễm Chi vỗ vai My cái bốp:

- Nghĩ gì vậy nhỏ. Về thôi!

Hoàng My cười buồn:

- Không nghĩ gì cả.

Diễm Chi khẽ thở dài cho xe chạy đi, hơn một tháng nay My như đổi khác, cô rất ít nói và ít cười. Chi thông cảm với nỗi buồn của bạn. Nhìn dáng vẻ lặng buồn của Hoàng My, cô lại để cho người ta phải bị quyến rũ theo cách khác. Đang chạy, Diễm Chi chợt thấy Phong đang ngồi ở quán bên đường, lơ đãng với điều thuốc trên tay. Anh không còn dạy thằng Duy nữa, nếu không cô đã giúp Hoàng My rồi. Hình như nhỏ My cũng thấy anh Phong vì cô thấy tay My đặt hờ trên eo của mình khẽ run. Không cần suy nghĩ, Diễm Chi vội tấp xe vào quán. Hoàng My hết hồn:

- Mà làm gì vậy?

Tỉnh bơ, Chi trả lời:

- Vào uống nước. Tao khát quá rồi.

Không còn cách nào khi Diễm Chi cứ đi xăm xăm lại bàn của Phong ngồi xuống. Hoàng My đành đi theo mà tim đập loạn xạ:

- Anh Phong đi một mình hả?

Phong mỉm cười:

- Chi tan học rồi à? Hai em uống gì để anh gọi.

Diễm Chi cắc cớ:

- Em thì uống gì cũng được, còn nhỏ My thích uống gì không lẽ anh Phong không biết.

Hoàng My đỏ cả mặt, không ngờ nhỏ Chi nói chuyện như vậy, dù rất nhớ Phong nhưng cô cũng không thể để anh khinh thường mình được.

Phong mỉm cười:

- Vậy thì hai ly cam vắt nhé!

Hoàng My vội buột miệng:

- Không, tôi muốn uống cà phê.

Diễm Chi trợn mắt quay nhanh qua nhìn cô, Phong lẳng lẳng làm theo yêu cầu rồi búng điều thuốc ra xa:

- Hôm rồi thi, hai em làm bài tốt không?

Diễm Chi nhanh nhẹn:

- Tạm tạm, sao anh biết?

Phong mỉm cười:

- Bình nói với anh.

- Vậy à.

Một lúc sau vẫn không thấy Hoàng My nói gì, Chi hớp một ngụm cam rồi quyết định làm theo ý mình. Cô vội đứng lên:

- Quên nữa, lúc này em có hẹn với bạn, nhờ anh Phong đưa My về giùm nhé!

Nói rồi không đợi phản ứng của Hoàng My, cô đi một mạch ra lấy xe. Giật thót người, Hoàng My vội đứng lên:

- Chờ tao về với.

Cô chưa nói dứt câu thì Chi đã đề ga chạy mất. Phong không nói gì, anh đưa ly nước về phía cô:

- My uống nước đi!

Dứt khoát cô không thể để Phong xem thường mình được:

- Xin lỗi, đến giờ tôi phải về rồi.

Phong gật đầu, anh tính tiền xong rồi bước ra đường, Phong đưa tay vẫy chiếc taxi gần đó. Sau khi trả tiền xong, Phong mở cửa xe cho cô:

- My đi taxi về nhé! Anh bận công chuyện nên không thể đưa em về.

Hoàng My cố mỉm cười:

- Cảm ơn anh, nhưng tôi cũng không có ý nghĩ làm phiền anh đâu.

Nói rồi cô bước vào xe đóng cửa lại, xe chạy được một đoạn, không kèm được My khóc lặng lẽ, nhìn thái độ lạnh lùng của Phong, cô thấy đau mà không gì gượng nổi. My khóc tức tưởi khi nghĩ rằng tất cả đã kết thúc.